

TURCZI ISTVÁN

Venus

Vulgivaga

JÁTÉK ÉS PASSZIÓ

In medias res:
csönd lett hirtelen.
Lemezjátszóm
mintegy vezényszóra
kikapcsolt,
kinn a forgalom
leállt, mintha
a falióra is –
fehér pillangók
takarták el a napot,
nem láttam a szemközi
házakat, pedig
ott voltak, ott
a szemem előtt;
csak néma koppanások:
a gyorsan jött
nyárvégi zápor
rejtjelezett az ablakomon.
Remegés futott rajtam át,
mikor beléptem,
mikor beléptél,
ágyékmélyi remegés
futott rajtam át

olyan voltál
mint egy ázott plakát.

Egyszeriben
nevetni támadt kedvem,
törülközőt lengetve
indultam felé.
De ő máris rámlegyintett:
„Úgyis lezuhanyozom.”
Mi az, hogy „lezuhanyozol”,

és hogyhogy „úgyis”?
Máris hátrányba kerültem.
Otthon érzi magát,
magabiztos, célratörő,
mindent előre kiszámított,
mintha nem indult volna
büszke, zsákmányszerző útra,
mintha csak egy doboz
rohadt gyufaért
ugrott volna le
a sarki trafikba;
semmi agyó
vagy sajnálom,
semmi –
csak a nyitva felejtett
vízcsap és szétdobált
fényképek az ágyam körül.

Két éve már.
És most itt áll,
itt áll és mindent
jó előre kiszámított,
megfontoltan, érzéketlenül.
De mi mást várhatnak tőle,
hisz nőből van,
természete, hogy
csapdát állít,

becsapni készül,
felfalni, kiköpni végül,
mint a csontot.
Értelmem ködös síkján
tétova védekezésfélére
ragadtatom magam.
Ha azt hiszi,
vízimadárfejet tehet
a nyakamra ismét,
téved.
És tévedni embertelen dolog,
különösen most,
amikor nyugalmam mégis
visszatérni látszik,
és újra írok.

Igyekeztem ügyet sem vetni rá.
Hátha csak kósza belibbenés,
eső előli menedékhely
a manzárdszobám,
félúton egy újabb
azonosítatlan szenvedély felé.
Kihátráltam
a konyhának nevezett fülkébe
és föltettem egy kávé,
hátha csatlakozni akar.
„Erőset csinálj!”, hallatszott
a filodendronok felől.
Tehát iszik. És ha iszik,
akkor le fog ülni és rágyújt.
A sajtójából. „Egyszer az életbe.”

„Éhes vagyok”, mondtad később,
ahogy helyet csináltam az asztalon,
és letettem a gőzölgő kávé
(még tejszín is volt, ritkaság).
Ez a nő azt hiszi,
előjogai vannak,
neki mindent lehet,
az utolsó utáni pillanat
üregeibe
hulló akaratom szívószálain
még egyszer felkapaszkodhat.
Kompromittálni akar,
pedig még senkit, mondom,
senkit sem szolgáltam ki,
amióta jobbára
és az esetek többségében
egyedül,
a saját káoszomban élek.

Különben sincs itthon semmi,
és a bolt is már bezárt,
úgyhogy nyugi, kaja
nem lesz, „elégedj meg a kávéval”,
s talán lesz itthon
néminemű tömény is,
de nem mernék megesküdni rá.

Mostanában vodkát iszom,
tonik nélkül, mélyhűtőből.
„Emlékszem”,
most kimondtam
a leggyűlöltebb szót,
mit evilági életem tövében
mélyen elásva tartok,
„emlékszem, amikor a számból
ittad meg az utolsó fél deci
konyakot”,
akkoriban konyakos voltam,
a szagát szerettem,
azt a száradó moha-szagát,
megpörkölt szeméremszőr-szagát.
„Takonyak”, mondtad azután,
némi bölcsész-intelligenciával,
ám Liz Taylor
ezt jobban csinálta,
tagadni kár.

A kávé kavargatta
és vadul hallgatott.
Nyilván ez is stratégia.
A száj áramlásvonala
imígyen átcsúszott
az irracionális végtelenbe,
ahonnan nem tudni:
érzéketlen
vagy csupán közömbös
a létező világok
legrosszabbika iránt.
Tartósan semmilyen
állapotban sem képes
berendezkedni,
ezt régről tudtam,
igazi műfaja
az állapotnélküliség;
köztes-ember,
ami voltaképp nekem
kedvezett, amikor néhány
alvadtvérrögszerű
éjszakával eltávozása előtt,

felugrott az ágyról,
cigaretteját a levegőbe dőfte
és szűkölni kezdett:
„Hímsoviniszta disznó!”

Miközben a kávéskanalat
nyalogatta, felrémlt
a válasz, bős válaszom:
„Te beszélsz, te büdös kurva?!”
Ő rámnézett, mintha
megenyhült volna
ekkora otrombaságtól,
majd egyetlen lendülettel
visszazuppant az ágyra,
combjait széttárta,
és kezét mellére tapasztva,
leszegett fejfel,
mintha mikrofonba beszélne,
győzelem-ittasan annyit válaszolt:
„Inkább legyek büdös kurva,
mint kurva büdös!”

Ültünk csak,
látod,
csak ültünk egymással szemben,
ahogy Goethe mondaná,
in Zweisamkeit,
a kíváncsiság lendületét
elfojtó, kába csendben,
idegenebbül
mint a n n o,
az első korčulai estén,
a nudista strand csillámló
bőrvitrinében,
mikor mezítláb léptél
az életembe.
„Az Örök Gyöngy így fogadott ma-
gába,
miként a víz a fény sugárt fogadja,
anélkül, hogy megtörne símasága.”

Semmibe futó, eloszló

mondatok;
taglejtése azom mód
kurzivalta
személyesebbre sikeredett
öszton-szavait,
„csak semmi
lompos érzelmesség”,
szoktuk (volt)
mondogatni,
talán neki is eszébe jutott,
miért ne,
egy másik férfiról beszélt,
valami *shrink*,
kicsit buzi és szőrösmellű,
aki, így mondta,
így mondtad, „jól átbaszott”.
Tényekre szorítkoztunk.
Pózkod nélkül,
sorstalanul,
kételyeink eleven pergamenjét
egymásnak óvatosan
kiterítve, összehajtogatva.
Én persze új regényemről
értekeztem,
ő a sárkánypikkelyfa
színeit bogozgatta.
Megőrizted fogékonyságodat
az értelmetlen dolgok iránt.
Ez már akkor is megőrijtett.
„Bús tobzódás –
evvel hagyj betelni!”
Arcának viaszpillérei
meginogtak egy-egy
hirtelen feltörő indulatra,
nyakán a pántok megfeszültek,
megvonaglott a „kicsi buzi
pasas” fölötti élmények
keserűségétől.
Berenice,
„ki canopusi part
nagy görög asszonya most”,
vodkaival teli poharát

görcsösen szorítva
mesélte tömondatokban
hellénarchoz illő
hányattatásait.
Amit nem kérdezek meg,
az nem bánt,
erre gondoltam, amíg beszélt,
és arra, hogy
ilyen pinája,
emlékezetem szerint,
senkinek sincs.

Beesteledett.
Akár két elfújt,
fehér gyertya,
úgy ültünk az esti homályban.
Már nem is beszélünk,
olyanformán,
mintha előtte
jól kibeszéltük
volna magunkat.
„Kezéhez értem:
nyirkos ujjai
halk zizzenéssel
sorra földre hulltak,
mint hervadt szirmok
szoktak hullani.”
Nem mozdultál,
félre se néztél,
a felszínen semmi nyom.
Ha megrebbeint volna,
vagy repülni kezd
denevérmódra
az egyetlen fényforrás körül,
de nem,
csak a hűvös tárgyilagosság,
minden cseppje az, ami.
A tényekhez képest
mily sivár a képzelet.

Hirtelen begörcsölt a gyomrom,
határozottan úgy éreztem,

ha most nem iszom valamit,
a következő átkos percben
a padlón találok magamat,
a padlón, összegörnyedve
a lábaid előtt,
mit büszkeségem
sohasem bírna el.
Ő elnyomott egy újabb
mezítlábas cigarettát,
gép-közönnyel,
észre sem véve kínládásomat.
Felállt,
mintha menni készülné,
majd kegyosztó ívben
felém nyújtotta
maradék vodkáját
és ennyit mondott:
„Kefélhetnénk egyet.”
Tvisztolivérnyi gyomromban
leblokkoltak a föl-le liftező
nautiluszkok.

Árulás!

Ha legalább elgáncsoltalak volna,
vagy megütlek és kirúglak,
hogy a lábad sem éri
ezt a poshadt anyaföldet...
Megérdemelte volna!
Megérdemelted volna.
A legtöbb kudarcból
semmiféle tanulság nem származik.
Ez csak tanulság, nem?
Survival of the fittest.
Fosztogató, kegyetlen játék ez,
és ami utána következett:
GYÖNYÖRSZENNY,
élethalál-nedvekbe mártott
szivárvány-hajladozás,
(egyszerűbben:)

a hús hazugságai,

szimbolikus,
épp ezért önző gesztusok,
Narcisz a Pszichémében
– és fordítva, nemdebár –
„Mert tudod: ha hűtlen vagy,
szétoszlik minden, mint a füst”,
magányba alvadó kő lesz
megannyi eltakart fényfolt,
„s a létezés gyémántja
Elpárolog.”

Amikor hatalmába kerít egy vágy,
régi szokásom, hogy
iszom valamit vagy filozofálok.
A kettőt, ha együtt csinálom,
az már szinte előjáték.
Tudta ezt ő is.
„Ugye, tudtad?”
„Válaszolj.”
Csak sebtapasz a csók,
kárpoztulásnak kevés.
Fölém hajolt,
akár egy levedlett
kígyóbőr-palást,
teste gőzölgő, nedves melegét
a bőrömön éreztem.
Azt is tudta nyilván,
hogyan
hőrelágyuló típus vagyok.
Tropikus reakció:
ösztönösen indult az ágy felé.
Emmanuelle tudott úgy vetkőzni,
ahogy ő félúton
a ruháitól megszabadult.
„Mit bámulsz?”
„Csak nézek kifelé a fejemből.”
Valódi kegyhely ez a nő,
belföldi turistalátványosság,
utazási irodát lehetne
alapozni rá, így én,
akkor és ott,
hic et nunc,

s ha jól belegondolok,
minimum örökké.
„A szerelem olyan érzés,
amely eleinte nem fáj.”
Egy zsírfoltos kép hátoldalára
írtam le tizenhét évesen.
Különbejáratú axiómám
azóta is.
Azaz lassacskán
tizenöt éve: borzalom.
Az égvégében utolértem;
már megint kifogott rajtam,
már megint kifogtál rajtam
– csúsztam utánad, kúsztam,
kapartam, a mélybe vezető
legrövidebb utat keresve,
lávaszalag-tested után.
Aláhullásomban is
kapaszkodóért,
feszülésemben is
irgalomért.
„Húnyd le a szemed,
különben lávaként izzó arcod
tenyerembe hamvad.”

Pusztá fikció az,
hogyan a szerelem nem kémia.
Amikor szemérmed
(vagy szemérmatlenséged)
jelvényére szám rátapadt,
elúsztak ellenérveim,
csikóhal-ágaskodású,
rózsaszín pázsitharmatos,
áramló, sósvízű tenger
nyelte el korallnyelvemet,
s végül a Mariana-árok!
Mint egy duzzogó meduza,
szívott, taszított a mélybe.

Valahol a horizont alatt
haja halászhalóként
terült rám,

bekerített, zsákmányul ejtett,
hiába rángatóztam
te(1)hetetlenül,
végül partra vetett
és győzelmes szájában
a fehériszap-csőnd
legyezőszerűen terjedt
szerteszét.
Alulexponált helyzet;
az értelem vergődése után
kifosztva magamból,
egy másik üdvözítő
kárhózatban,
immár anyagtalanul.
Vedd: szemrehányás.
Vedd: hím-taktika.
„Én nem tudom, mi ez,
de jó nagyon.”

Aztán a kéz,
mely kritizál és bátorít,
mint kusza sínpár,
úgy tekeredett újra körém.
A tíz ujj ideges kalandjai.
Latolgatta,
miként leheljen
belém új életet –
elvégre elvben
homo erectus vagyok.
Ne félj,
hogy fájdalmat okozol!
Szorítsd, tépd,
tekerd, ízekre szedd,
roppant harapással
egyszer úgyis elnyeled.
Ne félj.

Ami fáj, az történik legalább.

A kezekben vagyok,
most kegyelmezz mégis!
Te Brigantína!

Magad vagy a romlás,
amint
kristálygyűrű-hullámzással
felém visszafordulsz
és ikrás méz csorog belőled –
„felragyogsz az ég belsejében
a hét koronggal együtt”,
magad vagy a rontás,
ahogy ringatózol,
mint tenger
a fuldokló fölött.

Lovagolj meg,
tudom, téged nem lehet
„csak úgy” nyársra húzni,
mint egy sivatagi rókát...
Húnyd le a szemed
és gondolj a halálra,
a ritmikus megsemmisülésre...
Szeretnék sokáig élni benned,
a halálig szeretnék és persze
azon túl is sokáig,
mert fantáziám
„ezüst, kármin, bíborfekete,
sűrű és laza árnylevelekkel
beszórva”, nem ismer határokat
– ne fordítsd el az arcodat!
szoríts, égjen a bőrünk,
inak feszüljenek,
roppanjon a csont
mindent megszüntető ölelésben,
„iszamós ondóm folyamai
így végre találnának
egy óceánt, beleömlhetnek”,
de ez itt a Montevereszt,
a csúcok csúcsa,
barázdált hús-abroncs köröskörül,
nincs tovább,
nincs honnan,
nincs hová,

vérbuzogásban sortüzeid –

ÁSVÁNYI CSÖND.

Egymáshoz tapadva,
mozdulatlanul ernyedtünk vissza
az érzéketlen világba.
„Az Örök Gyöngy így fogadott ma-
gába,
miként a víz a fénysugárt fogadja
anélkül, hogy megtörne símasága.”
Elnyújtott, hosszú
delfinlélegzetekkel
szívtuk be az ébredés levegőjét.
Te söréert nyúltál,
a türelmetlen sietségtől
a mozdulat poézise,
mondanám, elveszett.
A két mell eközben
egymással rivalizált.
Megejtő látvány, annyi szent.
Talán Plinius csodalényei
másként vélekedtek volna:
az Andronymusok,
kiknek bal melle
merészen duzzadt az ég felé,
de a jobb,
akár a férfié,
fejletlen, lapos maradt.

Elmondtam ezt neki.
Sejtelemszerű előleg
volt rá a válasz
egy későbbre időzített
mosolyból.

Ahogy mohó szája szélén
a sör csíkokban csordogált
egyre lejjebb,
a nyakán, mellei között,
kemény hasfalán
és tovább,
a köldöke alatt

újra megmozdult
az a kis vörös állat,
(sivatagi róka, mégis?)
az az elvadult
biblikus háromszög,
amelyre figyelmem
a sörlé útját követve
akaratlanul is
összpontosult.
Megmozdult,
helyezkedni kezdett,
mintha újabb
altesti randevúra
invitálna.

Még egy utolsó játékra telik.
Bocsánatos bűnnek számító
vulvarizmusom
rég, olthatatlan szenvedély –
még boldogult suhanckoromból,
amikor „grátis”
tiltott csodákat tettem
gimnáziumi nagyszünetekben
a kavicsbánya fölötti réten,
bizsergő, örvényes hinarakban
matattam kedvtelve
és szakszerűen, némiképp.
MAGAMÉVÁ TETTÉL,
most én következem,
visszaadlak magadnak.

Ösztönös játék kezdődött,
kettőnk közt, ki tudja,
hányadik –
a jól ismert ujj-manőverek;
átlagon felüli csiklóból
egy hímvesszőt varázsolni,
rég, vágyam, ó,
minő ovidiusi
metamorfózis lenne,
tudományos fantasztikum,
a csiklójánál „fogva”

térdre kényszeríteni egy nőt,
téged,
nem rossz kép, ádáz
kicsit és patriarchális,
a dolgok lehetséges rendje
és módja szerint.

„Igen”, csak ennyit mondott,
mielőtt megrázkódott
és kezemhez szorította a kezét,
majd mint a hamuszobor,
lassan hátradőlt,
de úgy, hogy a combjai
mozdulatlanul maradtak.
Mintha
mosolygott is volna még,
az emlékezetemben
következőnek megélt pillanatban
langy csobogással
aransárga nedű ömlött szét
csodálkozástól zsibbadó kezemen.
„Őrült femina!”
„Megint nem bírsz magaddal.”
Már nevetett és combját
összeszorította, nehogy
„meglépjek” onnan.

„A vízesést hozod rám!”
Csak később értettem meg,
miféle megátalkodott
női művelet volt ez:
más nők ujjbegy-emlékét
tenyeremről így mosta le...

Sokáig nem csináltam semmit,
hogy megtörténjen minden,
ami fontos lehet később,
páros időszámításunk után.
Nem írtam, nem olvastam,
nehogy az intellektuális ingerek
eltérítsenek,
csak gubbasztottam az ágyon,

mint egy domesztikált
bülbül-madár,
és az illatodba
rejtettem arcomat,
követtem kontúrjaid
az ágyneműn,
rúzsfoltos cigicsikkeket
kerestem a szemétkukákban;
keringtem súlytalanul.

Álmomban
sem reméltem volna,
hogy visszajössz megint.

Elmozdult az idő.
Játék

és

Passió
az életünk, amióta itt vagy.
A NŐ mint olyan
(amolyan)
számomra sohasem létezett,
csak nők voltak,
vágyaim tegnapi
lámpagyújtogatói.
Filozófiailag megragadni,
ami eleven tenyérbe illik,
banalitásnak tűnt mindig is.
Nők voltak
és költészet.
Mostantól TE vagy csupán,
fakó verslapok közé csomagolt
balzsamos, időtlen
kém-szarkofág.

